

LIBRIS

Edgar Rice Burroughs, (născut la 1 septembrie 1875, Chicago, Illinois, S.U.A. – mort la 19 martie 1950, Encino, California), romancier american ale cărui povești cu Tarzan au creat un erou popular cunoscut în întreaga lume.

Burroughs, fiul unui om de afaceri bogat, a fost educat la școli private din Chicago, la prestigioasa Academie Phillips din Andover, Massachusetts (din care a fost exmatriculat) și la Academia Militară din Michigan, unde a predat ulterior pentru scurt timp. Și-a petrecut anii 1897 - 1911 în numeroase locuri de muncă și afaceri nereușite în Chicago și Idaho. În cele din urmă s-a stabilit în Chicago cu o soție și trei copii; s-a angajat copywriter și apoi s-a orientat către ficțiune. Povestea „Under the Moons of Mars” a apărut sub formă de serie, în revista de aventură „The All-Story”, în 1912 și a avut atât de mult succes încât Burroughs s-a apucat de scris cu normă întreagă. Lucrarea a fost ulterior romanizată ca „A Princess of Mars” (1917) și adaptată ca filmul „John Carter” (2012). Prima poveste cu Tarzan a apărut în 1912; a fost urmată în 1914 de „Tarzan of the Apes”, prima dintre cele 25 de astfel de cărți despre fiul unui nobil englez, abandonat în jungla africană în timpul copilăriei și crescut de maimuțe. Burroughs a creat în Tarzan o figură care a captat instantaneu fantezia populară, la fel ca și numeroasele sale povești plasate pe Marte. Poveștile lui Tarzan au fost traduse în peste 56 de limbi și au fost populare și în versiuni de benzi desenate, filme, televiziune și radio.

În 1919, pentru a fi aproape de studiourile în care se filma Tarzan, Burroughs a cumpărat o proprietate lângă Hollywood (la un loc care mai târziu avea să fie numit Tarzana). A continuat să scrie romane, publicând în cele din urmă aproximativ 68 de titluri în total. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a devenit corespondent pentru Los Angeles Times și la vârsta de 66 de ani a fost cel mai în vârstă corespondent de război care acoperă teatrul Pacificului de Sud.

Edgar Rice Burroughs

Tarzan

din neamul maimutelor

Traducere: CORINA APOSTOLEANU
Prezentare: LAURA-IVONA DUMITRU

Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BURROUGHS, EDGAR RICE

Tarzan din neamul maimuțelor / Edgar Rice Burroughs ; trad.: Corina Apostoleanu ; prezentare: Laura-Ivona Dumitru. - București : Andreas Print, 2024

ISBN 978-606-765-165-2

I. Apostoleanu, Corina (trad.)

II. Dumitru, Laura-Ivona (pref.)

821.111

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2024

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii **ANDREAS** Print.

Lector: Laura Ivona DUMITRU

Corectură: Mihaela ANTON

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Ilustrație copertă: D. M.

DTP copertă: Gheorghe DUMITRU

Bun de tipar: 17.01.2024; Format: 16/54x84 cm

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

Capitolul 1

Pe marea cea întinsă

Am aflat această poveste de la cineva care nu avea niciun motiv special să mi-o spună mie sau altcuiva. Cred că istorisirea se datorează influenței asupra naratorului a unui seducător episod de cules tradițional al viilor, iar continuarea neobișnuitei povestiri are la origine scepticismul cu care am privit-o în zilele care au urmat.

Când musafirul meu cel vorbăreț a descoperit că mi-a spus atât de mult din cele întâmplate, iar eu tot nu voiam să-l cred, s-a lăsat dominat de o nechibzuită mândrie, pe care culesul viei doar o pornise, și a continuat să scoată la iveală dovezi scrise, și anume niște hârtii mucegăite, ori niște documente oficiale învechite ale Biroului Colonial Brianic, al căror rol era să certifice că multe dintre întâmplările neobișnuite ale povestirii sale ieșite din comun erau adevărate.

Nu aş putea susține că povestirea este adevărată, căci nu am fost martorul niciuneia dintre întâmplările descrise de el, dar m-am angajat să o reproduc în fața dumneavoastră, folosindu-mă de nume fictive pentru personajele principale, iar aceasta constituie o dovadă suficientă a credinței mele că este posibil să fi fost adevărată.

Foile îngălbenite și mucegăite ale jurnalului unui om care a murit de multă vreme și documentele oficiale ale Biroului Colonial se potrivesc în totalitate cu istorisirea musafirului meu cel vorbăreț, astfel încât pot să vă reproduc povestirea, așa cum rezultă ea din diferite surse.

Dacă nu o veți socoti credibilă, cel puțin îmi veți da dreptate că e o povestire unică, remarcabilă și interesantă.

Documentele oficiale ale Biroului Colonial și jurnalul decedatului ne spun că un oarecare tânăr nobil englez, pe care îl vom numi John Clayton, Lord Greystoke, a primit însărcinarea de a întreprinde o cercetare specială și delicată a condițiilor existente în Colonia Britanică de pe Coasta de Vest a Africii. Se spunea că o putere europeană recruta soldați pentru armata sa de băștinași, care erau trimiși să recolteze forțat cauciuc și fildeș de la triburile sălbatice de pe malurile fluviilor Congo și Aruwimi.

Băștinașii din Colonia Britanică se plâneau că mulți dintre tineri erau ademeniți, prin promisiuni tentante și strălucitoare, să plece, dar puțini dintre aceștia se întorceau la familiile lor.

Englezii din Africa mergeau chiar și mai departe cu afirmațiile lor, și spuneau că bieții negri erau ținuți într-o stare de potențială sclavie, căci, odată ce stagiul de înrolare le expira, ofițerii albi profitau de ignoranța lor și le spuneau că mai au de îndeplinit câțiva ani în serviciul militar.

În aceste condiții, Biroul Colonial l-a numit pe John Clayton într-o nouă funcție în Africa de Vest Britanică, și instrucțiunile sale confidențiale se concentrău pe o serioasă investigație a tratamentului abuziv pe care îl practica ofițerii unei puteri europene prietene, față de supușii britanici. Motivul pentru care a fost trimis el nu are cine știe ce importanță în povestirea noastră, întrucât oricum nu a făcut niciodată această investigație și nici nu a ajuns vreodată la destinație.

Clayton era acel tip de englez pe care oricine simte nevoia să-l asocieze cu cele mai nobile monumente ale realizărilor istorice dintr-o mie de bătălii victorioase – un bărbat puternic, viril, din punct de vedere mental, moral și fizic.

Statura sa depășea media obișnuită; ochii săi erau cenușii, avea trăsături regulate și puternice; avea acea ținută specifică unei sănătăți perfecte, robuste, influențată de anii de instrucție militară.

Ambițiile sale politice l-au determinat să solicite transferul din armată la Biroul Colonial, și astfel îl găsim, în ciuda tinereții sale, însărcinat cu o misiune delicată și importantă în serviciul reginei.

Când a primit această numire, a fost deopotrivă entuziasmat și înspăimântat. Această avansare îi părea o bine meritată recunoaștere a serviciului său devotat și competent, dar și o trambulină către alte funcții de mai mare importanță și responsabilitate. Pe de altă parte, era căsătorit numai de trei luni cu onorabila Alice Rutherford, iar gândul că trebuie să o ducă pe tânăra și frumoasa fată către primejdiile și singurătatea Africii tropicale îl demoraliza și îl îngrozea.

De dragul ei, John Clayton era pregătit să refuze numirea, dar Alice nici nu voia să audă de așa ceva. Dimpotrivă, ea a insistat ca el să accepte și să o ia cu el în Africa.

Mamele, frații și surorile, mătușile, dar și verișoarele și-au exprimat diferite păreri pe această temă, dar care a fost fiecare opinie în parte, istoria nu ne spune.

Știm numai că, într-o dimineață strălucitoare a lunii mai a anului 1888, John Clayton, Lord Greystoke și Lady Alice s-au îmbarcat la Dover, în călătoria lor spre Africa.

O lună mai târziu, au sosit la Freetown, unde au închiriat un mic vas, numit Fuwalda, care urma să îi ducă la destinație.

Și, de aici, John, Lord Greystoke și Lady Alice, soția sa, au dispărut și oamenii nu au mai știut nimic despre ei. La două luni după ce vaporul a ridicat ancora și a părăsit rada portului Freetown, o jumătate de duzină de nave de război britanice traversau Atlanticul de Sud, căutând urmele pasagerilor ori ale micului vas, și numai după ce epava fu descoperită pe țărmul Insulei Sfânta Elena, lumea s-a convins, în sfârșit, că Fuwalda s-a scufundat cu toți cei care se aflau la bord, drept pentru care, cercetările care abia începuseră au încetat. În ciuda acestui lucru, speranța a continuat să existe mulți ani, în inimile îndurerate ale celor apropiați.

Fuwalda, o ambarcațiune cu vele de aproximativ o sută de tone, era un vas de tipul acelor întâlnite frecvent în comerțul de coastă din Atlanticul de Sud, al căror echipaj era alcătuit din marinari de cea mai joasă speță: criminali salvați de la execuția prin spânzurare și cuțitari de toate rasele și naționalitățile.

Fuwalda nu făcea excepție de la această regulă. Ofițerii săi erau niște indivizi brutali, cu fețe închise la culoare, care detestau întreg echipajul, și care erau, la rândul lor, detestați de acesta. Căpitanul, deși era un marinar experimentat, era violent în relația cu oamenii săi. Nu cunoștea, sau cel puțin nu se folosea decât de două argumente în relațiile sale cu ei: un par ascuțit și un pistol – ceea ce nu înseamnă că adunătura pestriță pe care o conducea ar fi înțeles și de alte metode.

Așa se face că, în a doua zi de după ce au plecat din Freetwon, John Clayton și tânăra lui soție au fost martorii unor scene pe nava Fuwalda, despre care nu și-au imaginat că se pot petrece și altfel decât în povestirile marinărești, citite în cărți.

Dimineața celei de-a doua zile a fost punctul de pornire al seriei de împrejurări din viața unei ființe – care la vremea aceea nu se născuse încă –, o viață fără pereche în istoria omenirii.

Doi marinari spălau puntea vasului Fuwalda, secundul era în cart, iar căpitanul se oprise să mai stea de vorbă cu John Clayton și Lady Alice.

În timp ce curățau puntea, cei doi mateloți se mișcau către micul grup care stătea cu spatele la ei. Se apropiau din ce în ce mai mult, până când unul dintre ei a ajuns de-a dreptul în spatele căpitanului. Încă o clipă și ar fi trecut pe lângă el, iar această ciudată povestire nu ar mai fi existat vreodată.

Dar căpitanul s-a întors chiar în acel moment să-și ia rămas bun de la Lordul și Lady Greystocke, s-a răsucit pe călcâie, s-a împiedicat de marinari și s-a întins cât era de lung pe punte, răsturnând și găleata omului, astfel încât s-a înmuiat din cap până în picioare în apa murdară.

Pentru scurt timp, scena i s-a părut caraghioasă, dar numai pentru scurt timp. S-a abătut asupra marinarului cu o adevărată grindină de injurături teribile, în timp ce fața i s-a înroșit de furie și de umilință. După ce și-a redobândit echilibrul, căpitanul s-a repezit la matelot și l-a doborât pe punte, cu o lovitură crâncenă.

Bărbatul era mai scund și mai în vârstă, astfel încât brutalitatea gestului era și mai accentuată. Celălalt marinari nu era însă nici bătrân, nici scund, ci un bărbat cât o namilă de urs, puternic, cu niște mustați negre, fiorease, și gât gros ca de taur, bine așezat între cei doi omoplați masivi.

Când și-a văzut colegul doborât, s-a ghemuit pe vine iar cu un mârâit gros, a tăbărât asupra căpitanului, și, cu un singur pumn zdravăn, l-a făcut să cadă în genunchi.

Fața roșie a căpitanului s-a albit ca varul, pentru că aceasta însemna revoltă și el se mai confruntase cu revolte, în brutala sa carieră, dar le înăbușise. Fără a aștepta să se ridice, el scoase pistolul din buzunar și trase direct în marinarul solid care se înălța în fața lui.

Dar, în ciuda iuțelii sale, John Clayton s-a mișcat și mai repede, astfel încât glonțul menit să pătrundă în inima ma-

rinarului nimeri în piciorul acestuia, pentru că Lordul Greystoke, imediat ce văzuse arma lucind în soare, izbise cu putere brațul căpitanului.

Între Clayton și căpitan a avut loc un schimb de cuvinte, cel dintâi spunând deschis că se simte dezgustat de brutalitatea cu care era tratat echipajul și declarând că nu mai vrea să vadă un astfel de comportament, atâta timp cât el și Lady Greystoke vor fi pasagerii vasului.

Căpitanul era pe punctul de a răspunde furios la acuzațiile Lordului, dar, gândindu-se mai bine, i-a întors spatele și s-a îndreptat către pupa, negru la față și bombănind întruna.

Nu îi trecea prin minte să se confrunte cu un înalt funcționar britanic, deoarece era conștient că puternicul braț al reginei se folosea de un instrument de pedeapsă pe care el știa să-l aprecieze și de care se temea – flota engleză, care avea puteri nelimitate.

Cei doi marinari se ridicară cu greutate în picioare, cel mai bătrân ajutându-l pe cel rănit să-și recapete echilibrul. Omul cel mare și greoi, numit Michael cel Negru, își încercă piciorul cu oarecare prudență, și, văzând că-și putea duce greutatea, se întoarse către Clayton, mulțumindu-i în câteva cuvinte, mormăite pe un ton aspru. Cuvintele lui erau sincere, deși le spusese cu o voce posacă. De îndată ce își termină micul discurs, se răsuci pe călcâie și se îndreptă schiopătând spre prora, cu intenția vădită de a zădărnici orice altă conversație.

Căpitanul nu a fost văzut deloc vreo câteva zile, și ori de câte ori era obligat să vorbească familiei Clayton, el nu scotea decât un mormăit posac. Se reuneau în cabina căpitanului, așa cum procedau și înainte de nefericita întâmplare, dar acesta avea grijă ca îndatoririle sale să nu-i permită să mănânce la masa în același timp cu ei.

Ceilalți ofițeri erau niște indivizi aspri, analfabeți, și cu foarte puțin mai sus de nivelul echipajului detestabil pe care îl terorizau, așa încât, se simțeau bucuroși să poată

evita relațiile sociale cu un rafinat nobil englez și soția sa. În consecință, familia Clayton petrecea mult timp în singurătate. Acest lucru era în perfect acord cu ceea ce își doreau, dar îi și izola de viața micului vas, astfel încât nu aveau posibilitatea de a cunoaște întâmplările fiecărei zile, care aveau să culmineze în scurt timp cu o sângeroasă tragedie.

În întreaga atmosferă a navei, plutea ceva nedefinit care ducea cu gândul la un dezastru. În aparență, atât cât își putea da seama familia Clayton, pe micul vas întreaga viață se desfășura la fel ca înainte, dar un vârtej subteran îi ducea pe amândoi către un neștiut pericol, cu toate că nu rosteau un cuvânt despre acest lucru unul față de celălalt.

A doua zi după rănirea lui Michael cel Negru, Clayton a ieșit pe punte, tocmai la timpul potrivit ca să observe cum patru marinari cărau pe brațe trupul fără simțire al unui membru al echipajului, în timp ce secundul, cu un par greu în mână, privea amenințător la micul grup de marinari posaci.

Clayton nu adresă nicio întrebare – nici nu era necesar –, dar, în ziua următoare, când silueta masivă a unei nave britanice de război apărură la orizont, era aproape hotărât să ceară transferarea lui și a lui Lady Alice pe acel vas, fiindcă se temea că se pot întâmpla numai lucruri rele, la bordul respingătoare și tristei nave Fuwalda.

Spre ora prânzului, se aflau la distanța potrivită de la care se puteau face auziți de nava britanică, dar când Clayton era aproape pe punctul de a-i cere căpitanului mutarea pe celălalt vas, i se păru destul de clar că era o situație ridicolă. Ce motiv ar fi putut invoca în fața comandantului navei regale pentru a solicita întoarcerea în direcția din care abia veniseră!

Chiar dacă le va spune că doi marinari revoltați au fost tratați cu brutalitate de către ofițerii lor, nu vor face decât să râdă pe sub mustață și n-or să atribuie dorința lui de a părăsi nava decât unui singur motiv: lașitatea.

John Clayton, Lord Greystoke, nu a cerut să fie transferat pe vasul de război britanic și, târziu, în după-amiaza aceea, i-a privit catargele dispărând la orizont, dar nu înainte de a fi aflat un lucru care i-a confirmat cele mai negre frici și care l-a făcut să se blesteme singur pentru falsa mândrie care l-a oprit – câteva ore mai devreme – să-și protejeze tânăra soție, atunci când siguranța era încă posibilă, și nu ca acum, dispărută pentru totdeauna.

Pe la mijlocul după-amiezii, marinarul cel mai în vârstă și scund, care fusese doborât de căpitan, câteva zile mai înainte, era pe punte, la parapetul unde Clayton și soția sa priveau silueta masivului vas de război dispărând în zare. Bătrânul lustruia barele, și când ajunse în apropierea lui Clayton, îi spuse cu o voce slabă:

– Vor plăti, Sir, vor plăti, Sir, luați aminte la vorbele mele, vor plăti.

– Ce vrei să spui, om bun? întrebă Clayton.

– Cum, n-ați văzut încă ce se întâmplă? N-ați văzut diavolul de căpitan și cu ai lui cum au snopit în bătaie juma din echipaj? Numa' ieri au fost două capete și trei azi. Da' Michael cel Negru e om de inimă și nu e el ăla care să rabde așa ceva, nu-i el omu'. Așa că luați aminte la vorbele mele, Sir...

– Vrei să spui, om bun, că echipajul are de gând să se revolte? întrebă Clayton.

– Revoltă! exclamă bătrânul. Răzmeriță. Ei vor moarte de om, Sir, luați aminte la vorbele mele, Sir.

– Când?

– Se apropie, Sir, se apropie lovitura, nu spui când, și așa am zis prea mult, da' ați arătat că aveți inimă acu' câteva zile și m-am gândit că e bine să vă dau de veste. Da' să nu ziceți, Sir, și când 'oți auzi împușcături, să coborâți în cabină și să rămâneți acolo. Asta-i tot, numa' să nu ziceți nimic, că, de nu, vă treziți că vă lovește un plumb în coaste, dați-mi crezare, Sir.

Bătrânul continuă să lustruiască barele, din ce în ce mai departe de locul unde se afla familia Clayton.

– Asta da perspectivă care să te binedispună, Alice! zise Clayton.

– John, trebuie să îl previi imediat pe căpitan. Poate că necazul acesta mai poate fi îndepărtat.

– Cred că așa ar trebui să fac și, cu toate acestea, din motive egoiste, sunt aproape hotărât „să-mi țin gura”. Orice ar alege să facă acum, noi doi vom fi cruțați, din recunoștință că am ținut partea aceluși individ, Michael cel Negru, dar dacă își vor da seama că i-am trădat, nu vom avea parte de niciun strop de îndurare, Alice.

– John, datoria ta este una singură, și aceasta e de partea autorității investite. Dacă nu-l vei anunța pe căpitan, vei fi la fel de vinovat de orice se va întâmpla, ca și când ai luat parte la urzirea complotului și l-ai fi dus la îndeplinire, cu mintea și mâinile tale.

– Draga mea, nu înțelegi, insistă Clayton. Eu nu mă gândesc decât la tine, prima mea datorie e față de tine. Căpitanul și-a atras, de unul singur, toate aceste necazuri de partea lui, astfel că eu nu am motive să risc și să-mi supun soția la cine știe ce orori inimaginabile, într-o încercare fără rost, probabil, de a-l salva de propria lui nebie brutală. Draga mea, nici nu-ți poți da seama ce s-ar întâmpla dacă acești cuțitari ar controla Fuwalda.

– John, datoria e datorie și niciun fel de vorbe complicate nu au puterea să o schimbe. Aș fi o soție de lord englez vrednică de milă, dacă nu mi-aș lua răspunderea de a-l încuraja să renunțe de la o datorie cât se poate de clară. Îmi dau seama de primejdia care ar putea apărea, dar pot să-i fac față, alături de tine.

– Să fie așa cum vrei tu, Alice, răspunse Clayton zâmbind. Poate că ne inventăm singuri pericolele. Lucrurile nu arată deloc bine pe acest vapor, dar poate că nu sunt atât de rele, în cele din urmă; poate că „Bătrânul marinar” era glasul care exprima gândurile bătrânei lui inimi bicisnice,

mai mult decât să spună ce se întâmplă în realitate. O revoltă pe vas era un lucru obșnuit, acum vreo o sută de ani în urmă, dar suntem în anul 1888, astfel că este puțin probabil să se întâmple așa ceva. Și iată-l pe căpitan mergând spre cabina lui. Dacă tot trebuie să-l previn, aș putea îndeplini în acest moment această sarcină dezagustătoare, pentru că n-am deloc chef să stau de vorbă cu bruta asta.

Spunând acestea, se îndreptă nepăsător în direcția în care se deplasase și căpitanul și, un moment mai târziu, îi bătea la ușă.

– Intră! se auzi mormăitul în tonuri joase al ofițerului cel posac.

Și după ce Clayton a intrat și a închis ușa în urma lui, căpitanul mai spuse:

– Ei?

– Am venit să vă raportez, pe scurt, o conversație pe care am avut-o astăzi, căci, deși s-ar putea să fi lipsit de importanță, e mai bine totuși să fiți prevenit. În esență, oamenii și-au pus în gând să pornească o revoltă și să vă ucidă.

– Asta e o minciună! vorbi cu un glas înfundat căpitanul. Și dacă te-ai amestecat din nou în disciplina de pe acest vas ori te-ai vârat în treburi care nu te privesc, ai să suporti consecințele și ai să te duci dracului. Nu-mi pasă deloc că ești sau nu lord englez. Sunt căpitanul acestui vas și, de-acuma, te invit să nu te mai bagi în treburile mele!

În timp ce spunea toate astea, căpitanul se învolburase de furia pe care singur și-a provocat-o, astfel încât tot sângele îi năvălise în obraji, și ultimele cuvinte le rostise aproape răcnind și subliniindu-le cu o puternică lovitură în masă a pumnului său uriaș, pe când își agita celălalt pumn în fața ochilor lui Clayton. Lordul Greystock nici nu se mișcă, stătu locului, privind calm la omul ieșit din fire.

– Căpitane Billings, spuse el, în cele din urmă, vorbind târăgănat, te rog să-mi ierți sinceritatea, când îți spun că ești un măgar!

După aceea, îi întoarse spatele și ieși cu indiferența caracteristică, și care, mai mult ca sigur, era predestinată să-l înfurie pe un om de felul lui Billings, mai mult decât un torent de injurături.

Cu toate că Billings putea fi ușor adus în situația de a regreta cuvintele pripite, dacă Lord Greystoke ar fi intenționat să-l îmbuneze, căpitanul se simți și mai înfuriat decât îl lăsase Clayton, și ultima lor șansă de a colabora, pentru binele comun, și de a păstra viețile oamenilor dispăruse cu totul.

– Ei, Alice, zise Clayton, după ce a ajuns din nou lângă soția lui, aș fi putut să nu mă obosesc degeaba. Individul s-a dovedit a fi mai mult decât nerecunoscător. Era aproape să-mi sară la beregată, ca un câine turbat. Poate să fie spânzurat cu corabia asta a lui cu tot, pentru că, de acum înainte, am să depun toate eforturile pentru binele nostru, până vom scăpa din necazul ăsta. Și cred că primul pas pe îl vom face este să mergem în cabina noastră, să-mi pregătesc pistoalele. Îmi pare tare rău acum că puștile și muniția le-am predat la cală.

Își găsiră cabina într-o stare de completă dezordine. Hainele din lăzile și bagajele deschise erau împrăștiate pe jos în micul apartament, și chiar paturile fuseseră făcute bucăți.

– Evident că cineva a fost mai preocupat de lucrurile noastre decât am fost noi înșine, spuse Clayton. Pe legea mea, mă gândesc la ce va fi după asta! Hai, Alice, să ne uităm în jur, să vedem ce lipsește.

Cercetând cu grijă cabina, au observat că nu lipseau decât cele două pistoale ale lui Clayton și mica rezervă de gloanțe, pe care el le păstrase pentru ele.

– E vorba exact de lucrurile pe care aș fi dorit cel mai mult să ni le fi lăsat, spuse Clayton, și faptul că au vrut să le aibă doar pentru ei, mi se pare că este cel mai înfricoșător lucru dintre toate care ne-au pus în pericol, de când am pus piciorul pe vasul acesta mizerabil.